

Minister Aktywów Państwowych

Wojciech Balczun

BM.I.053.416.2026

IK: 1305866

Warszawa, 22 września 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na interpelację K10INT18993 Pani Klaudii Jachiry, Posłanki na Sejm RP, z dnia 17 sierpnia 2026 r. w sprawie uzyskanego przez Orlen pozwolenia wodnoprawnego na nowy zrzut solanki do Zatoki Puckiej w związku z planowaną budową kolejnych 10 magazynów gazu w Kosakowie koło Pucka.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisem art. 9b ustawy o działach administracji rządowej dział aktywa państwowe, którym kieruje Minister Aktywów Państwowych, obejmuje sprawy dotyczące gospodarowania mieniem państwowym, w tym wykonywania praw majątkowych i osobistych przysługujących Skarbowi Państwa, jak również ochrony jego interesów – z wyjątkiem spraw, które na mocy przepisów odrębnych przypisane są innemu działom. Minister Aktywów Państwowych reprezentuje Skarb Państwa w wyżej określonym zakresie. Wyrażona w art. 7 Konstytucji RP zasada legalizmu nakłada na organy państwowe obowiązek działania zgodnie z obowiązującymi przepisami kompetencyjnymi, interpretowanymi w sposób ścisły. Niedopuszczalne jest działanie organów władzy publicznej bez podstawy prawnej albo wykraczające poza jej granice.

Minister Aktywów Państwowych, który wykonuje prawa z należących do Skarbu Państwa akcji w spółce Orlen S.A. (dalej: ORLEN, Spółka) dysponuje uprawnieniami akcjonariusza określonymi w Kodeksie spółek handlowych (dalej: KSH) oraz Statucie ORLEN. Stosownie do regulacji art. 368 KSH prowadzenie spraw spółki należy do kompetencji Zarządu, a zgodnie z art. 375¹ KSH Walne Zgromadzenie i Rada Nadzorcza nie mogą wydawać Zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Mając na względzie powyższe wyjaśniam, że odpowiedź na wystąpienie Pani Posłanki została przygotowana w oparciu o informacje przekazane przez ORLEN.

Odnosząc się do pytania dotyczącego alternatywnych rozwiązań dla odprowadzania ścieków przemysłowych (solanki) do otwartych wód Morza Bałtyckiego ORLEN informuje, że na etapie przygotowania inwestycji przeanalizowano dostępne rozwiązania techniczne i środowiskowe związane z zagospodarowaniem solanki powstającej podczas ługowania kawern. W 2008 roku, na etapie ubiegania się o wydanie Decyzji środowiskowej, zrzut solanki do Zatoki Puckiej wzbudzał najwięcej obaw. W szczególności analizowano, czy zaproponowana technologia zrzutu solanki pozwoli na wystarczające jej wymieszanie i nie doprowadzi do nieodwracalnych zmian w środowisku Zatoki Puckiej. Od samego początku Inwestor zagadnieniu temu nadał wagę priorytetową, angażując do badań instytuty naukowe krajowe i zagraniczne.

Ze względu na wybór lokalizacji inwestycji w pobliżu miejsc o szczególnych walorach przyrodniczych, wymagano od Inwestora dokonania szczegółowej analizy sposobu rozprzestrzeniania się solanki zrzucanej do wód Zatoki Puckiej.

W celu spełnienia tego warunku, szczegółową analizę sposobu rozprzestrzeniania się zrzucanej do wód Zatoki Puckiej solanki, na zlecenie Inwestora, przeprowadził Instytut Budownictwa Wodnego PAN w Gdańsku (dalej: IBW PAN). Przed rozpoczęciem obliczeń przeprowadzonych z wykorzystaniem modelu matematycznego warunków hydrodynamicznych Zatoki Gdańskiej zwrócono się do Urzędu Morskiego w Gdyni z pismem, w którym zaproponowano rozpatrzenie ośmiu miejsc lokalizacji planowanego zrzutu, tj. czterech lokalizacji w rejonie Zatoki Puckiej, trzech lokalizacji po zewnętrznej stronie Półwyspu Helskiego oraz zrzutu w porcie w Gdyni. Pozytywne opinie Urzędu Morskiego otrzymały miejsca zrzutu w rejonie Zatoki Puckiej. Zgodnie z opinią wydaną przez Urząd Morski w Gdyni oraz założonym zakresem prac wykonano obliczenia dla wszystkich dopuszczonych lokalizacji miejsc zrzutu solanki w rejonie Zatoki Puckiej. Zadaniem IBW PAN było sprawdzenie, czy wskazane miejsca rozprzestrzeniania się solanki w Zatoce Puckiej spełnią warunki określone w pozwoleniu wodnoprawnym wydanym przez Wojewodę Pomorskiego (tj. przyrost zasolenia w polu bliskim nie będzie większy niż 0,5 PSU¹) przy jednoczesnym zachowaniu wymogów Urzędu Morskiego. IBW PAN wykonał szczegółową analizę rozprzestrzeniania się solanki dla trzech lokalizacji, pozytywnie zaopiniowanych przez Urząd Morski w Gdyni, tj. warianty: 0 – głębokość 8,0 m; 1 – głębokość 22,5 m i 2 – głębokość 34,5 m). Następnie dokonano etapowej oceny stopnia wymieszania się solanki z wodami Zatoki Puckiej. Ocena została wykonana w następujących etapach:

- określenie parametrów kinematycznych strugi solanki wypływającej z pojedynczej dyszy,
- określenie warunków mieszania się pojedynczej strugi solanki w toni wodnej,
- określenie rozprzestrzeniania się solanki w polu bliskim dyfuzora,
- określenie rozprzestrzeniania się solanki w wodach Zatoki Puckiej.

W wyniku przeprowadzonych badań i analiz wybrano wariant lokalizacji zrzutu solanki w odległości 2 300 m od brzegu, przy umieszczeniu dyszy 3 m nad dnem i głębokości w miejscu zrzutu równej 8 m. Wybrano techniczne rozwiązanie z zastosowaniem 48 dysz rozmieszczonych w 16 głowicach, po 3 dysze znajdujące się w każdej z głowic. Strumień solanki z dyszy jest kierowany ku powierzchni wody pod kątem 45°, natomiast dysze usytuowane są w głowicy co 120°. Wybór lokalizacji zrzutu spełnił również warunek postawiony przez Urząd Morski w Gdyni o konieczności zachowania 5 metrowej odległości pomiędzy dyfuzorem a powierzchnią zwierciadła wody.

Jak informuje Spółka, zrzut solanki w wybranej lokalizacji wywołuje najmniejsze oddziaływanie na otaczające środowisko oraz zajmuje najmniejszy obszar określony strefą bezpieczeństwa, w której obowiązuje całkowity zakaz rybołówstwa, kotwiczenia i uprawiania sportów wodnych. Rejon zrzutu wybranej lokalizacji charakteryzuje się największą dynamiką wód oraz naturalną zmiennością zasolenia w całym słupie wody. Wybrany wariant zajmuje najmniejszą część akwenu wchodzącego w skład obszaru chronionego w sieci Natura 2000, który podlega wpływom wywołanym eksploatacją rurociągu. Przyjęte rozwiązanie zostało oparte na szczegółowych analizach hydrodynamicznych i modelowaniu procesu mieszania solanki z wodami morskimi, a jego skuteczność oraz bezpieczeństwo środowiskowe zostały potwierdzone wynikami wieloletniego monitoringu prowadzonego przez niezależne - wyspecjalizowane jednostki naukowe oraz organy administracji państwowej w czasie zrzutu solanki w latach 2010-2021. Zgromadzone na przestrzeni wielu lat wyniki badań i analiz wskazują, że parametry środowiskowe utrzymują się w granicach określonych w decyzjach administracyjnych. Potwierdza to, że wybrane rozwiązanie jest optymalne i na tym etapie nie przewiduje się rozwiązań alternatywnych ze względów środowiskowych, technologicznych i ekonomicznych.

Odnosząc się do pytania, czy planowana inwestycja zrzutu solanki do wód przybrzeżnych stanowi najtańsze z dostępnych rozwiązań dla wypłukiwania solanki przy okazji budowy tzw. kawern, czyli podziemnych komór, służących jako magazyny do przechowywania gazu ziemnego, ORLEN wskazuje, że budowa nowego rurociągu zrutowego wiązałaby się z bardzo dużą ingerencją w środowisko lądowe i wodne oraz z bardzo dużymi nakładami inwestycyjnymi.

¹ PSU (ang. Practical Salinity Unit – praktyczna jednostka zasolenia).

Instalacja zrzutu solanki jest utrzymywana w należytym stanie technicznym a zastosowane rozwiązania sprawdziły się w okresie zrzutu solanki przy budowie 10 komór magazynowych w latach 2010-2021. Jest to obecnie najtańsze i najbardziej efektywne środowiskowo, technologicznie i ekonomicznie rozwiązanie. Zastosowany sposób wprowadzania solanki do wód Zatoki Puckiej przy pomocy istniejącej instalacji dyfuzorowej zapewnia właściwe mieszanie się solanki z wodami zatoki co potwierdzają wyniki badań, które nie wykazały przekroczeń dopuszczalnego wzrostu zasolenia, potwierdziły skuteczne rozcieńczanie solanki oraz brak negatywnego oddziaływania na środowisko Zatoki Puckiej.

Odnosząc się do ryzyk związanych z lokalizacją kawern Spółka informuje, że fakt występowania w rejonie przedsięwzięcia warstwy torfów jest uwzględniany na etapie projektowania, przygotowania terenu oraz eksploatacji infrastruktury Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu (dalej: KPMG) Kosakowo. Obecność torfów nie oznacza sama w sobie, że infrastruktura znajduje się w warunkach stwarzających niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa instalacji lub magazynowanego gazu. Na terenie Ośrodka Napowierzchniowego KPMG Kosakowo, w którym zlokalizowana jest infrastruktura związana z zatłaczaniem i odbiorem gazu ziemnego do i z komór magazynowych, w ramach przygotowania terenu dokonano wymiany gruntu, usuwając warstwę torfu i zastępując ją gruntem odpowiednim do posadowienia oraz bezpiecznej eksploatacji infrastruktury. Analogiczne rozwiązania Spółka planuje wykonać dla nowoprojektowanych terenów przyodwiertowych, na których zlokalizowane będą głowice eksploatacyjne komór. Oznacza to, że warstwa torfu występująca w naturalnych warunkach w obrębie doliny nie stanowi bezpośredniego podłoża dla zasadniczej infrastruktury KPMG Kosakowo.

Odnosząc się do wspomnianego scenariusza pożaru torfów, w ocenie ORLEN należy wskazać, że ryzyko wystąpienia takich zdarzeń jest analizowane w ramach wymagań dotyczących bezpieczeństwa pożarowego, przeciwdziałania awariom oraz bezpiecznej eksploatacji infrastruktury technicznej. Obiekty KPMG Kosakowo są projektowane i eksploatowane z uwzględnieniem obowiązujących przepisów, procedur bezpieczeństwa, wymogów ochrony przeciwpożarowej oraz nadzoru właściwych organów. Infrastruktura naziemna magazynu nie jest posadowiona bezpośrednio na warstwie torfów, a jej lokalizacja, rozwiązania konstrukcyjne i eksploatacyjne mają zapewniać stateczność oraz bezpieczeństwo obiektów.

Spółka podkreśla również, że gaz ziemny magazynowany jest w kawernach solnych, tj. w podziemnych komorach zlokalizowanych w strukturach geologicznych odpowiednich do tego celu, na dużej głębokości - w przedziale ok. 1000 - 1200 m pod poziomem terenu, a nie w bezpośrednim sąsiedztwie warstwy torfów, występującej przy powierzchni terenu. Ewentualne oddziaływania powierzchniowe, takie jak lokalny pożar gruntu organicznego, nie oznaczają automatycznie zagrożenia dla integralności kawern ani dla gazu w nich magazynowanego. Bezpieczeństwo magazynowania gazu jest zapewniane przez właściwości geologiczne złoża soli, rozwiązania techniczne odwiertów, systemy kontroli i monitoringu oraz procedury eksploatacyjne.

W konsekwencji poziom ryzyka związanego z występowaniem torfów w rejonie przedsięwzięcia należy oceniać jako kontrolowany i uwzględniony w przyjętych rozwiązaniach projektowych, technicznych i organizacyjnych. Dostępne informacje nie wskazują, aby samo występowanie torfów w obrębie doliny stanowiło przesłankę do uznania, że infrastruktura KPMG Kosakowo lub gaz magazynowany w kawernach są narażone na niedopuszczalne zagrożenie.

Odnosząc się do zagrożeń związanych z planowanym rozwojem działań zwiększających powierzchnię kawern do przechowywania gazu ziemnego, ORLEN informuje, że rozwój ten nie stanowi zagrożenia dla środowiska ani dla mieszkańców regionu, zarówno w części wodnej, jak i lądowej. KPMG Kosakowo jest infrastrukturą o strategicznym znaczeniu dla bezpieczeństwa energetycznego kraju, a jego projektowanie, budowa i eksploatacja są prowadzone z uwzględnieniem rygorystycznych wymagań wynikających z przepisów prawa, decyzji administracyjnych oraz obowiązujących standardów bezpieczeństwa technicznego i środowiskowego.

Realizacja inwestycji dotyczących podziemnych magazynów gazu, niezależnie od ich lokalizacji, podlega szczegółowym procedurom administracyjnym, technicznym i środowiskowym. Obejmują one w szczególności obowiązki przeprowadzenia

wymaganych analiz, opracowania dokumentacji środowiskowej, uzyskania stosownych decyzji administracyjnych oraz zastosowania rozwiązań zapewniających bezpieczną budowę i eksploatację obiektów.

Potencjalne oddziaływania inwestycji na środowisko oraz lokalną społeczność są oceniane w ramach właściwych postępowań prowadzonych przez uprawnione organy. Inwestycja może być realizowana wyłącznie po spełnieniu warunków określonych w tych postępowaniach, w tym w zakresie ochrony środowiska, bezpieczeństwa technicznego, ochrony przeciwpożarowej oraz przeciwdziałania awariom przemysłowym.

Należy również podkreślić, że dla tego rodzaju infrastruktury stosuje się rozwiązania techniczne, organizacyjne i proceduralne służące ograniczaniu potencjalnych oddziaływań na środowisko oraz zapewnieniu bezpieczeństwa ludzi. Obejmują one m.in. monitoring środowiskowy, kontrolę procesów technologicznych, procedury eksploatacyjne oraz nadzór właściwych organów.

W konsekwencji, bezpieczeństwo planowanego rozwoju KPMG Kosakowo należy oceniać przez pryzmat obowiązujących wymogów prawnych, decyzji administracyjnych, wyników wymaganych analiz oraz nadzoru właściwych organów. Dochowanie tych wymogów stanowi podstawę do zapewnienia bezpiecznej realizacji i eksploatacji inwestycji oraz minimalizacji jej wpływu na środowisko i mieszkańców regionu.

W kwestii podziemnego zbiornika słodkiej wody, który znajduje się nad kawernami, ORLEN informuje, że ochrona zasobów wód podziemnych, w tym Głównego Zbiornika Wód Podziemnych (dalej: GZWP) nr 110 „Pradolina Kaszubska” oraz kredowego GZWP nr 111, została uwzględniona w dokumentacji projektowej, analizach hydrogeologicznych oraz środowiskowych dotyczących KPMG Kosakowo. Zbiorniki te stanowią istotny element systemu zaopatrzenia w wodę pitną mieszkańców aglomeracji trójmiejskiej oraz okolicznych miejscowości, dlatego ich ochrona podlega szczególnym wymaganiom wynikającym z przepisów prawa i właściwych procedur administracyjnych.

ORLEN podkreśla, że w kawernach nie są magazynowane ścieki. W komorach magazynowych KPMG Kosakowo magazynowany jest gaz ziemny wysokometanowy typu E. Jak już wspomniano, kawerny magazynowe są zlokalizowane na głębokości około 1000–1200 m pod poziomem terenu, natomiast użytkowe poziomy wodonośne występują na znacznie mniejszych głębokościach. Pomiędzy nimi znajduje się rozbudowany kompleks utworów geologicznych, obejmujący m.in. iły, iłowce, anhydryty oraz inne skały o niskiej przepuszczalności, które tworzą naturalną barierę hydrogeologiczną ograniczającą możliwość migracji substancji pomiędzy przestrzenią magazynową a poziomami wodonośnymi.

Bezpieczeństwo magazynowania gazu i ochrona wód podziemnych nie opierają się na pojedynczym zabezpieczeniu, lecz na systemie wzajemnie uzupełniających się barier naturalnych i technicznych. Odwierty wykonywane są w technologii wielobarierowej, obejmującej m.in. kolumny rur okładzinowych, cementację przestrzeni pierścieniowych oraz kontrolę stanu technicznego. Rozwiązania te służą odizolowaniu poziomów wodonośnych od przestrzeni magazynowej i ograniczeniu potencjalnych dróg migracji medium magazynowanego.

Przed rozpoczęciem eksploatacji wykonywane są wymagane testy szczelności odwiertów i komór magazynowych, a w trakcie eksploatacji prowadzony jest monitoring parametrów pracy instalacji, w tym ciśnień oraz innych wielkości istotnych dla bezpieczeństwa. Pozwala to na bieżącą kontrolę stanu obiektu oraz wczesne wykrywanie ewentualnych odchyłeń od normalnych warunków eksploatacji.

W świetle dostępnych informacji, przeprowadzonych analiz oraz stosowanych rozwiązań technicznych i organizacyjnych, magazynowanie gazu ziemnego w kawernach solnych KPMG Kosakowo nie powoduje migracji substancji do użytkowych poziomów wodonośnych. Ryzyko przedostania się magazynowanego medium do zbiorników wód podziemnych wykorzystywanych do zaopatrzenia ludności w wodę pitną należy oceniać jako bardzo niskie i kontrolowane w ramach obowiązujących wymogów bezpieczeństwa, monitoringu oraz nadzoru właściwych organów.

Ponadto ORLEN zwraca uwagę, że samo wskazanie potencjalnych zagrożeń nie może być utożsamiane z ich rzeczywistym występowaniem, prawdopodobieństwem zaistnienia czy potwierdzonym wpływem inwestycji na środowisko lub lokalną społeczność.

Jak informuje Spółka, przedmiotowa inwestycja została poprzedzona wieloetapowym procesem analiz środowiskowych, geologicznych, technicznych i administracyjnych, prowadzonym zgodnie z wymaganiami procedury oceny oddziaływania na środowisko oraz warunkami określonymi w decyzjach administracyjnych. Na etapie przygotowania, budowy, rozruchu oraz eksploatacji magazynu prowadzono i prowadzi się badania, kontrole oraz monitoring środowiskowy, których celem jest ocena oddziaływania przedsięwzięcia oraz weryfikacja, czy jego funkcjonowanie mieści się w granicach określonych przepisami i wydanymi decyzjami.

Kluczową podstawę oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko stanowił wieloletni program badań i monitoringu. Obejmuje on monitoring przedinwestycyjny, monitoring prowadzony podczas rozruchu instalacji, monitoring poinwestycyjny oraz monitoring w trakcie eksploatacji magazynu. Celem tych działań było określenie tzw. „tła zerowego” środowiska przed rozpoczęciem inwestycji oraz porównanie go ze stanem środowiska po uruchomieniu przedsięwzięcia i w trakcie eksploatacji.

Zakres badań środowiskowych był bardzo szeroki i obejmował w szczególności obszar Zatoki Puckiej, w tym badania ichtiofauny, makrozoobentosu, makrofity, fitoplanktonu, zooplanktonu, zasolenia, temperatury, natlenienia, przezroczystości wody, zawiesiny, związków biogenicznych, materii organicznej, chlorofilu, bakterii oraz fizykochemii osadów. Prowadzono również monitoring obecności morświnów, będących przedmiotem ochrony na obszarach Natura 2000. Badania wykonywano zgodnie z warunkami określonymi w decyzjach administracyjnych i zatwierdzonych programach monitoringu.

Istotnym elementem przygotowania i realizacji przedsięwzięcia były również badania geologiczne i geochemiczne złoża soli Mechelinki, analizy chemiczne próbek z rdzeni wiertniczych, a także kontrola procesu budowy kawern magazynowych. Wykorzystywano specjalistyczne modelowanie procesu ługowania oraz pomiary echometryczne, umożliwiające określanie rzeczywistego kształtu i objętości komór oraz bieżącą weryfikację zgodności procesu budowy z założeniami projektowymi i wymaganiami bezpieczeństwa.

W przygotowanie i ocenę przedsięwzięcia zaangażowane były wyspecjalizowane jednostki naukowe i eksperckie.

Funkcjonowanie obiektu podlega bieżącemu nadzorowi właściwych organów, w tym organów środowiskowych i organów nadzoru górniczego, a także kontroli w zakresie przestrzegania warunków prowadzenia działalności. Istotnym elementem tego systemu jest monitoring środowiska, którego wyniki są analizowane w ramach obowiązujących procedur i wymagań.

Dotychczasowe wyniki przeprowadzonych badań i monitoringu nie wykazały negatywnego wpływu funkcjonowania magazynu na środowisko ani występowania oddziaływań wykraczających poza ustalone i dopuszczalne warunki jego funkcjonowania. Wyniki te potwierdzają skuteczność zastosowanych rozwiązań technicznych oraz zasadność przyjętego wariantu realizacji przedsięwzięcia.

Odnosząc się do pytania, kto podjął decyzję o oparciu inwestycji na nieaktualnej i obalonej częściowo Decyzji Środowiskowej z 2016 i 2019 r., wiedząc o nowych dowodach dokumentujących degradację stanu środowiska Zatoki, ORLEN wyjaśnia, że decyzje dotyczące procedowania przedsięwzięcia, w tym rozstrzygnięcie wydane z uwzględnieniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, były podejmowane przez właściwe rzeczowo i miejscowo organy administracji publicznej, działające w ramach ustawowo określonych kompetencji. Nie były to decyzje ani działania podjęte poza przewidzianym trybem, lecz element postępowań administracyjnych prowadzonych przez uprawnione organy na podstawie obowiązujących przepisów oraz zgromadzonego w postępowaniu materiału. W przypadku pozwolenia wodnoprawnego z dnia 5 stycznia 2026 r. była to decyzja Dyrektora Zarządu Zlewni w Gdańsku Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

ORLEN podkreśla, że rozstrzygające znaczenie dla oceny dopuszczalności uwzględnienia wcześniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postępowaniu właściwym dla wydania pozwolenia wodnoprawnego ma status prawny tej decyzji, zakres związania organu jej treścią oraz materiał dowodowy zgromadzony w tym konkretnym postępowaniu. Jednocześnie ORLEN zauważa, że sposób sformułowania pytania zawiera sugestie istnienia jakichś nieprawidłowości, w szczególności w zakresie kwalifikacji wcześniejszych rozstrzygnięć oraz wpływu nowych informacji na wynik sprawy. Nie wynika z niego

natomiast, jakie konkretne dowody miałyby zostać przedstawione organowi, kiedy zostały przedstawione, komu zostały przekazane oraz czy i w jakim trybie zostały włączone do akt właściwego postępowania administracyjnego.

Organy administracji publicznej są zobowiązane oceniać sprawę w oparciu o dokumenty i rozstrzygnięcia pozostające w obrocie prawnym. W tym kontekście decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 21 lipca 2016 r., zmieniona w części decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 30 maja 2019 r., nie została wyeliminowana z obrotu prawnego. Zmiana dokonana przez organ odwoławczy stanowiła rezultat kontroli instancyjnej i nie oznaczała, że decyzja utraciła skuteczność albo przestała wiązać organy prowadzące kolejne postępowania. Samo powołanie się na upływ czasu od jej wydania lub na pojawienie się nowych twierdzeń dotyczących stanu środowiska, nie powoduje automatycznie utraty skuteczności decyzji administracyjnej.

Spółka zaznacza, że dotychczasowe wyniki monitoringu środowiskowego, badań i analiz odnoszących się do funkcjonowania Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo nie potwierdziły, aby eksploatacja magazynu powodowała negatywne oddziaływanie na środowisko Zatoki Puckiej.

Instalacja funkcjonuje w ramach warunków określonych w obowiązujących decyzjach administracyjnych, a prowadzony monitoring oraz bieżący nadzór właściwych organów administracji służą bieżącej kontroli jej wpływu na otoczenie. Nie ma zatem podstaw do utożsamiania czasowej zbieżności występowania określonych zjawisk środowiskowych z działalnością magazynu, bez wykazania związku przyczynowego między nimi.

Dla przypisania pogorszenia stanu środowiska działalności instalacji konieczne byłoby jednoznaczne ustalenia, wynikające z miarodajnych badań, monitoringu lub analiz. Dotychczasowe ustalenia takiego związku nie potwierdziły, a funkcjonowanie magazynu pozostaje oceniane przez pryzmat obowiązujących decyzji i określonych w nich wymagań.

Reasumując, ORLEN podkreśla, że decyzje i rozstrzygnięcia były podejmowane przez właściwe organy administracji publicznej w zakresie przysługujących im kompetencji. Organy te działały w ramach prowadzonych postępowań administracyjnych, w oparciu o rozstrzygnięcia pozostające w obrocie prawnym oraz materiał dowodowy dostępny i oceniany zgodnie z właściwymi procedurami. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjmowania, że rozstrzygnięcia organów zapadały w oparciu o decyzję pozbawioną skuteczności albo z pominięciem dowodów znanych organowi, których znaczenie zostało zweryfikowane w przewidzianym prawem trybie.

W kwestii dopuszczalności realizowania nowej inwestycji na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 1222 – dalej: „ustawa terminalowa”), spółka ORLEN poinformowała, że realizacja inwestycji na podstawie tej ustawy jest prawnie dopuszczalna wyłącznie wtedy, gdy dane przedsięwzięcie mieści się w zakresie przedmiotowym tej ustawy, tj. stanowi inwestycję w zakresie terminalu albo inwestycję towarzyszącą wskazaną przez ustawodawcę. Dla zastosowania ustawy terminalowej decydujące znaczenie ma więc ustawowa kwalifikacja konkretnego zamierzenia inwestycyjnego, a nie samo odwołanie do jego gospodarczego celu, modelu finansowania czy formy prawnej inwestora.

Ustawa terminalowa obejmuje nie tylko przedsięwzięcia bezpośrednio dotyczące terminalu LNG w Świnoujściu, lecz także inwestycje towarzyszące wymienione w art. 38. W katalogu tym ustawodawca wymienił m.in. budowę Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo obejmującą instalację ługowniczą, rurociągi i instalacje zrzutu solanki, komory magazynowe, naziemną infrastrukturę techniczną oraz gazociągi łączące obiekty instalacji magazynowej. Oznacza to, że określone elementy infrastruktury związane z KPMG Kosakowo zostały wprost objęte zakresem ustawy terminalowej, jako inwestycje towarzyszące.

Ustawa terminalowa przewiduje również określone przedsięwzięcia dotyczące infrastruktury wodorowej. Przepisy art. 38 pkt 1 lit. e, art. 38 pkt 2 lit. zr, art. 38 pkt 4 lit. ze oraz art. 38 pkt 8 wskazują określone inwestycje dotyczące przyłączy i rurociągów wodorowych oraz instalacji magazynowych wodoru. Jednocześnie ustawa terminalowa określa podmioty uprawnione do realizacji poszczególnych inwestycji. Sam fakt, że inwestycja jest nowa, dotyczy wodoru albo jest realizowana przez spółkę prawa handlowego, w tym spółkę giełdową, nie wyłącza więc możliwości zastosowania

ustawy terminalowej, jeżeli przedsięwzięcie zostało objęte jej zakresem. Ocena dopuszczalności zastosowania tego szczególnego trybu powinna być każdorazowo odnoszona do treści ustawowego katalogu inwestycji, a nie wyłącznie do rodzaju medium, etapu rozwoju infrastruktury czy sposobu finansowania przedsięwzięcia.

Reasumując, o możliwości zastosowania ustawy terminalowej rozstrzyga przede wszystkim ujęcie danego przedsięwzięcia w ustawowym katalogu inwestycji oraz spełnienie warunków dotyczących inwestora i rodzaju inwestycji. Przepisy tej ustawy mają charakter szczególny, dlatego mogą być stosowane wyłącznie w granicach wyraźnie określonych przez ustawodawcę, w szczególności w odniesieniu do inwestycji w zakresie terminalu albo inwestycji towarzyszących. Jeżeli konkretne zamierzenie nie mieści się w tym katalogu albo nie spełnia pozostałych warunków przewidzianych ustawą, jego przygotowanie i realizacja powinny następować na zasadach ogólnych, na podstawie właściwych przepisów prawa.

Z poważaniem
Wojciech Balczun
Minister

dokument podpisany elektronicznie
1305866.4951248.3919720

Do wiadomości:
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów